

בס"ד

ליקוטי בן לאשרי

מתוך ספר בן לאשרי ברכה משולשלת

מהג"ר יצחק הכהן הוברמן זצ"ל - "הצדיק מרעננה"

פרשת שמיני תשפ"א

לעונש, אלא שלא רצה הקב"ה לערבב שמחת בני ישראל בקבלת התורה. וכיון שהיום לעשותם ולמחר לקבל שכרם (עירובין כב, א), וליהנות מזיו השכינה הוא שכר עולם הבא, כאומרם ז"ל (ברכות יז, א) צדיקים יושבין ועטרותיהן בראשם ונהנים מזיו השכינה. אסור היה להם ליהנות עכשיו, אך בנח"ק מצות מילה הביא חקירה מפני מה אין הקב"ה בורא בני ישראל תיכף נימולים, ותירץ דהיה מזה פתחון פה למינים להכחיש אחדות ה' ח"ו, דהיו אומרים ב' רשויות הן אחד בורא נימולים והשני ערלים, על כן בורא את כולם באופן אחד ומי שרוצה להדבק בה' הוא עצמו חותם את עצמו בחותם המלך, ובזה נתחזק האמונה באחדות הבורא יתברך, עיין שם שהאריך להביא כמה ראיות לדבריו.

וידוע גם כן תירוץ המפרשים איך פסקינן (קידושין לט, ב) שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, והרי הקב"ה מקיים התורה, ויש בזה מצות עשה (דברים כד, טו) ביומו תתן שכרו. ואחד מהתירוצים

רצונו יתברך לצותו לברך את בני ישראל, ושפיר מגיע לו ולבניו ישר כח: (עמ' ל)

(י, ג) ברבותינו בעלי התוספות (ד"ה בקרובי אקדש), כתב דכהן הדיוט ביום המשחו דינו ככהן גדול, וקשה אם כן מדוע השיב אהרן (ויקרא י, יט) הן היום הקריבו ודרשו רז"ל (הובא ברש"י שם) וכי הם הקריבו שהם הדיוטות ואסורים להקריב באינינות, אני הקרבתו שאני כהן גדול ומקריב אונן. ולרבותינו בעלי התוספות הרי היה ביום המשחם. אחר זמן מצאתי שהקשה כן בחידושי הריב"א: (עמ' לב)

פלפול. וידם אהרן. במדרש פליאה מה היה לו לומר, ומשיב שהיה לו לומר וביום השמיני ימול, והדבר תמוה מה התשובה בפסוק זה. ויש לומר דרז"ל אמרו (הובאו דבריהם ברש"י סוף פרשת משפטים) שחטאו נדב ואביהוא היה על שהציצו בשכינה הקדושה כדכתיב ויחזו את האלקים גו' ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו, מכלל דאז היו ראויים

דרוש. (ט, ז) וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם, הקשו המפרשים למה העם הוצרכו ב' כפרות, בקרבן אהרן וקרבנם, ואהרן היה סגי ליה בקרבנו לבד, ולעניות דעתי נראה על פי דברי הרמב"ן (ויקרא יט, ב) דאלו הקרבנות באו על חטא העגל, וזה עשה להם אהרן, דכתיב (שמות לב, לה) אשר עשו את העגל אשר עשה אהרן, לכך הוצרך אהרן לכפר גם בעד העם שהוא גרם להם. מה שאין כן העם, שלא היה להם אלא חטא העבודה שלהם: (עמ' ל)

דרוש. (ט, כב) וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם, הקשה בתפארת שלמה הלא לא היה כאן ציווי בברכת כהנים. ובחידושינו למועדים כתבתי דזה הענין שמברכין לכהנים אחר הדוכן ביישר כח, ותמהו הקדמונים הלא זה מצוה על הכהנים, וכי המניח תפלין או עושה שאר מצוה אומרים לו ישר כח בעד זה, אך חדא מתורצת בחברתה, דכיון שעשה אהרן המצוה קודם שנצטוה, המשיך בזה

"הנני מוסר עוד מודעה שהחלטתי להתפלל בל"נ בכל יום על כל אלה שיעיינו בספר ויגידו בשמי דברי תורה לאחרים שיושעו מכל צרה שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב" – רבינו בספרו חלק א'

א

להנצחה ועוד פרטים להתקשר ל office@rabbidg.com

בס"ד

ליקוטי בן לאשרי

מתוך ספר בן לאשרי ברכה משולשלת

מהג"ר יצחק הכהן הוברמן זצ"ל - "הצדיק מרעננה"

הוא על פי הגמ' (ב"מ קי, כ) ואפסיק כן ברמב"ם ושלחן ערוך דהשוכר פועל על ידי שליח שניהם אינם עוברים בבל תאחר, בעל הבית לפי שלא שכרו ושליח שאין העבודה שלו. ועל כן התורה שניתנה על ידי משה אין בה משום בל תאחר וביומו תתן שכרו. אך ידוע אומרם ז"ל (מכות כד, א) דאנכי ולא יהיה לך שהם עקרי האמונה מפי הגבורה שמענום לא על ידי שליח מגיע בעדם שכר גם בעולם הזה, ולפי מה שכתבתי לעיל דמצות מילה היא הוראה על אחדות הבורא יתברך שזהו האמונה השלימה, ונדב ואביהוא שהיו צדיקים גמורים ושומרי ברית קודש על אמיתתם, הגיע להם שכר גם בעולם הזה וזהו שאמר המדרש פליאה שהיה לו להשיב וביום השמיני ימול: (עמ' לג)

דרוש. ויאמר משה אל אהרן וגוי וידם אהרן, ועיין תורת כהנים שהיה יכול לומר כתבת עלי וראך ושמח בלבו למה ערבבת שמחתי. ודברים אלו צריכים ביאור, ונראה לעניות דעתי על פי אומרם ז"ל (סנהדרין נב, א) וכבר היו משה ואהרן מהלכין ונדב ואביהוא

מהלכין אחריהם אמר לו אחד להבירו מתי ימותו ב' זקנים הללו ואני ואתה ננהיג השררה על הציבור, אמר להם הקב"ה נפשי חמרי דטעיני משכי דהיגי. ויש לפרש דהתורה כהנים סבירא ליה גם כן דחטאם היה מחמת שבקשו גדולה לעצמם, וידועים דברי הרב הקדוש רבי צדוק הכהן זי"ע דכל מה שנעלם במוח האב נתגלה בפעולות הבן לפי שהטיפה זרעית מהמוח. נמצא באם נדב ואביהא בקשו שררה וניחא להו אפילו על ידי מיתת אביהם ודודם, היה צריך להיות זה גם אצל אהרן על כל פנים במחשבה שבמוח, ואיך העיד עליו הקב"ה וראך ושמח בלבו, והלא על ידי חטא הבנים מעורבב השמחה ויספר הכתוב שאהרן לגודל צדקו שתק ולא שאל: (עמ' לג)

דרוש. (י, יא) ולהורות את בני ישראל את כל החקים, יש לדקדק למה פרט דוקא חוקים, היה לו לפרט כל המצות. ואולי יש לומר דלרבנותא נקטיה דאי כתב כל המצות הוה אמינא דקאי על מצות שכליות דוקא דיש בהם טעם, וכשהיה בשכרות וישאלוהו הטעם לא יוכל להגיד טעם מושכל, ועל ידי זה

יבעט השואל בהמצוה. מה שאין כן חוקים דאינם אלא כהיותם, ולהגיד המצוה ככתבה יוכל להורות אפילו בשכרות, לכן כתיב דאפילו חוקים אסור להורות, וידענו דשכליות לא כל שכן דאסור: (עמ' לד)

דרוש. (י, כ) וישמע משה ויטב בעיניו, וסמך ליה את החזיר לא תאכל. יש לפרש על פי אומרם ז"ל (הובא ברש"י ויקרא כ, מ) לא יאמר אדם אי אפשר בבשר חזיר. אלא אפשר ואפשרי ומה אעשה שאבי שבשמים גזר עלי. וזהו שאמר וישמע משה אזהרת אכילת הדברים טמאים, ויטב בעיניו, לא נמאסו לנגד עיניו, אך מונע מאכילתם מחמת ציווי הקב"ה: (עמ' לד)

רמז. (יא, מב) כל הולך על גחון, נמסר (קידושין ל, א) ו' דגחון, אמצע תורתנו הקדושה באותיותיה. דרש דרש, בתיבות. והתגלת, בפסוקים. ראשי וסופי תיבות אחד משיח, דכאשר בני ישראל יתאחדו לבא לארץ ישראל ימהר ה' להביא משיח, אמן כן יהי רצון: (עמ' לה)

"הנני מוסר עוד מודעה שהחלטתי להתפלל בל"נ בכל יום על כל אלה שיעיינו בספר ויגידו בשמי דברי תורה לאחרים שיושעו מכל צרה שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב" – רבינו בספרו חלק א'

ב

להנצחה ועוד פרטים להתקשר ל office@rabbidg.com